

Főtiszteletű Püspök úr! Nagytiszteletű Tanári Kar! Nagytiszteletű Tanácsos Urak!
Kedves Vendégeink! Kedves Diákok!

A közvélemény úgy tartja számon ezt az alkalmat, mint az elbúcsúzás, az elköszönés órája, és ennek megfelelően, ilyenkor a végzős hallgatóktól a jelenlévő vendégek egy megható beszédet, a diákok és a tanárok pedig bölcs meghagyásokat, vagy esetleg néhány vicces történetet várnak el.

Hadd kezdjem én most úgy, hogy e mostani, és a délelőtti alkalom, számunkra, végzős hallgatók számára, a hálaadás órája. Egy hálaadó ünnep ez a nap. S bár az Ószövetség lapjai nem rendelkeznek arról, hogy itt Erdély szívében, a kolozsvári Teológián, miként kell megünnepelni ezt a hálaadást, mégis hadd mondjuk el most közösen hitvallásként Sámuel prófétával együtt: *mindezidáig megsegített bennünket az Úr!*

Minden hálaadó ünnep központjában nem az ember áll, hanem maga az Isten. Ezen a mai alkalmon sem mi, végzős hallgatók, vagyunk a központban, hanem az az Isten, Aki elhívott minket erre a szolgálatra, és Aki most elküld minket, hogy mindazt, amit e helyen megtanultunk, kamatoztassuk és az Anyaszentegyház javára használjuk fel. Az elmúlt hat, vagy több esztendőért, és e mai alkalomért legyen a hála tehát, egyedül Istené!

Főtiszteletű Püspök úr! Nagytiszteletű Tanácsos Urak! A végzős évfolyam nevében szeretném megköszönni a fenntartó Egyházkerületeknek azt a támogatást, amivel lehetővé tették tanulmányainknak az elvégzését. Kérjük, köszönetünket adják át a legátusokat és gyakorlókat fogadó egyházközségeknek is.

Bár tudjuk, hogy sokszor úgy tűnt háládatlanok vagyunk a mostani gyakorlati évért, és itt a Nagytiszteletű Tanári karhoz is szólók egyben, mégis hadd köszönjük meg ezt a lehetőséget is. Egy olyan év áll mögöttünk, amely során rengeteg új dolgot fedeztünk fel, és rengeteg tapasztalatot szerezhettünk, melyek hisszük, mind a szolgálatunk javára lesznek.

Zúgolódásunkért, nyafogásunkért magyarázkodni nem fogunk. Azokért csak bocsánatot kérünk, mint felnőtt férfiak és nők, mint ifjú szolgatársak! Annyit azonban hadd mondjak el tisztelettel, hogy gyakran éreztük ez az év alatt azt, hogy *a sok bába között elvész a gyermek*. De hála legyen újra az Úrnak, ez nem következett be. Nézzék csak meg, milyen szép nagy gyermekek lettünk! A minap egy mérkőzés alatt páran végignéztük az évfolyamot és megállapítottuk, hogy ha másban nem is, de hasi tekintélyben bizony mindegyikünk meggyarapodott.

Kedves vendégek, Kedves Szülők! A köszönet nektek is jár, hiszen a ti támogatásotok nélkül, az otthon bátorítása és védelme nélkül, nem állnánk most itt. Lehet, hogy most felénk

záporoznak a dicséretetek és a jó kívánságok, de mindez titeket illet meg. Köszönjük azt a szeretetet, amivel végig kísértétek tanulmányi éveinket. Köszönjük, hogy volt hova hazaszaladni, ha elkeseredtünk. Köszönjük, hogy volt kit felhívni, ha mérgesek voltunk. És köszönjük, hogy ti mindig büszkék voltatok ránk. Innen már saját lábunkon folytatjuk az utat, de amit értünk tettetek, azért mindig hálásak leszünk!

Nagytiszteletű Tanári Kar! A diák szemében a tanár, mindig is egy félisten vagy egy emberevő szörny volt. Őszintén bevalljuk, erről mi sem gondolkoztunk másképp. Nagytiszteletű Tanári Kar! Köszönjük ezeket az éveket! Köszönjük az együttműködést, köszönjük a szent tudományokat, a boldog, vidám órákat, és azt, hogy mindig lesz egy-egy vicces történet, a Professor Urakkal, Tanárnőkkel, amivel majd büszkélkedhetünk! Köszönjük a türelmüket, és a kitartásukat, amivel végigkísérték bennünket ezen az úton!

Kedves diákok! Tőletek most egy rövid időre szeretnénk elköszönni! Nemsokára találkozunk a szolgálat mezején. De addig is szeretnénk lelketekre kötni, hogy legyetek jobbak, mint mi! Mert ez az új nemzedék feladata, hogy jobb legyen. Két évig voltam diákelnök, így tapasztalatból mondhatom: már jobbak vagytok. Köszönjük a barátságokat, köszönjük az együtt eltöltött vidám éveket. Nemsokára, újra találkozunk.

Ez az esti alkalom egy különleges alkalom, hiszen nem csak mi, mostani diákok kapjuk meg a díjainkat, hanem azok is, akik 50, 60 vagy 70 évvel ezelőtt végeztek. Hadd köszöntsem most őket is a végzős hallgatók nevében, különösen azért is, hiszen soraikban ül nagytatám, Nagyi Márton, aki 60 éve végezte el a Teológiát. Példaértékű a számunkra belegondolni abba, milyen lehet az Úr szolgálatában állni ilyen hosszú ideig, különösen egy olyan korban, ami nyíltan az egyház ellen dolgozott. Reméljük mi is hasonló módon tudjuk majd megállni a helyünket Isten szolgálatában.

Végül, de nem utolsó sorban pedig szeretném megköszönni a Teológia összes alkalmazottjának, hogy az elmúlt hat évben mindig a segítségünkre voltak!

Tisztelt jelenlévők. Ez a mai nap a hálaadás napja a számunkra. Hátratekintve elmondhatjuk, velünk volt az Úr, előre tekintve pedig jó reménységgel vagyunk afelől, hogy semmi sem szakaszt el bennünket az Ő szeretetétől.

Ezzel az örömmel, és ezzel a reménységgel állunk most itt, és köszönjük meg mindnyájuknak, hogy kitartottak mellettünk!

Köszönjük szépen!